ja wist üsna teadmata päris wana joaga talwe ja üks
nende jaost olnd losu, nes jüsna teised oma tumedamini
tujega üle löönd. Et tüdo wäimehens wastu wõetud, jüs
ta läind kõsitawaga na üihte ramburiste magama,
peal ta näind warna õtsas ühe rübara ja küsind:
„Mes teie papa selle rübaraga teeb?“ Tütar üt-
lend: „Kui meie pappa selle rübara päle paneb, jä
ta nääb nüüd maadilma.“ Üks nurgas näi-
ta ja rohe küsind: „ehs tie papa selle keppiga
teeb?“ was tuleres üüldud, „kui selle kepp. iga wett jüs
löõd, on jõld eeja wõi taga, nii wõib nas üle ma
minna.“ Ta näind jae ja jälle küsind: „Aga
mes teie papa selle jaiga teeb?“ „Selle ga jaetakse
inimese pead õtsast ja kuimagad jüs jugu ei
tunne ega ülese ei ärkka,“ seletand papa tütar.
Tütar jäänd magama, aga losu nes nüüd hoolga a
järel päränd, wõtnd jae warna õtsast ja joagind
pätsus prundi pea õtsast ära. Sellepeale wõtnd
rübara pandpähe, kepi nurgast pälle ja läind
õtse kohe mere peale. Alles jüs nüüd losu jubа me

peal jeerind, jõund äijapapa kalale ja küsind:
„Tõra jaa meu tüdre?“ Losu aga kõtnd: „ära, ära
äiapapa!“ Nüüd küsind äijataat ka rubara ja kepi
järel, mes peale losu inna ühte moodi wastand.
Losu kallale merepeale äiataat jõle enam jaand,
waid jõi and tahtmata, kuzja nõllemaresmata
jõtma.

4. Jüstsil olla nüüd, kell kõsilased jubа näind
jurra kudand ja laulnd: „Junnad, junnad, ningad,
ningad; junnad minu jaatwad mehele, ningad magale
narates.“ Üks tanka kõtnd, kole ja jäme häält wastuseks:
„Junad, junnad, ningad, ningad; junnad sind aga
surma wiiwad, ningad kalmule karates.“ Nüüd
ka jündind, nüüd pantud pea jellejärel kalmule.

5. Üks olnd ka wõsel, wanal ajal nii jul-
ma seja kiriknõu tulles Selle-Saaremetsast läbi
sõtnd, metsa wahel nus kuostega tubliste aetud kau-
tand üks peenpoiss jaani teki ja läind tagasi õlu-
ma. Oli ta teki leind ja jubа tagasi keerand, kuulnd
kolmad jutte jügawast metsast, nagu nooski asja üle